

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4112/2018
24.04.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Лидије Ђукић, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Ђилас, адвокат из ..., против тужене ББ, чији је пуномоћник Милош Лукић, адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора о кредиту и стицању без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж бр.465/18 од 17.04.2018. године, у седници одржаној 24.04.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж бр.465/18 од 17.04.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж бр.465/18 од 17.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1362/17 од 21.12.2017. године, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништава одредба члана 8. тачка 1. Уговора о динарском кредиту са девизном клаузулом за куповину стамбеног објекта осигураног код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита број: .. што је тужена дужна трпети и признати. Обавезана је тужена да тужиоцу плати 17.561,39 динара са законском затезном каматом од 06.12.2017. године до исплате у року од осам дана. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове од 58.700,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 465/18 од 17.04.2018. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П 1362/17 од 21.12.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној. Иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, у овој правној ствари тужбени захтев тужиоца је усвојен и утврђено да је ништава одредба члана 8. тачка 1. Уговора о динарском кредиту са девизном клаузулом за куповину стамбеног објекта осигураног код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита који је закључен 07.09.2015. године. На основу Одлуке о тарифама накнада банке, корисник кредита се обавезао да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење плати банци једнократну накнаду у висини од 0,5% од износа одобреног кредита у динарској противвредности по средњем курсу НБС. Банка је по исплати средстава кредита од корисника кредита – тужиоца одмах наплатила 115 евра, што је у динарској противвредности према средњем курсу НБС 13.835,34 динара. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, односно од чињенице да ли је тужена (на којој је терет доказивања) доказала оправданост, намену и висину трошкова који су од тужиоца, као клијента наплаћени, то одлуке у којима је другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Стога Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, те је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а ставом 4. истог члана прописано је да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 09.06.2017. године, са захтевом за утврђење делимичне ништавости уговора о кредиту за куповину непокретности и исплате по основу стицања без основа. Вредност предмета спора је 17.561,39 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да је реч о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић